7.6.2020 *Trojiční neděle*

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi!

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ Žd 11,1

Píseň 158 *Samému Bohu sláva, čest*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože,
otvíráš nám oči pro velikost a sílu milosrdné lásky. Kristovo evangelium nás udivuje, naplňuje radostí a nadějí. Je to něco docela nevídaného, mimořádného. Smíme věřit, že se tyhle věci dějí i dnes a mezi námi? Budeme tomu přístupní, otevření? A budeme dost silní, abychom se pravdy evangelia přidrželi i tam, kde od nás bude žádat osobní nasazení, úsilí, obtíže, bolest, oběť?
Pane, ať víra pro nás není jen hra na víru, jen nějaká pěna na povrchu, ale ať jsme opravdu s Tebou, jdeme Tvou cestou. Amen.

Čtení: Da 7,9-16a

Píseň 434 (1-5) *Jezu Kriste, Synu Boží*

Text: L 9,28-36
Kázání: Chceme snad porozumět tomu, co se kolem nás děje!? Zorientovat se. Rádi bychom nahlédli pod povrch věcí, prohlédli k podstatě, zjistili, kdo je vlastně kdo. Je to pouhá zvědavost? Anebo životní nutnost? Vědět, koho ctít, koho poslouchat, koho následovat? Pravá tvář člověka není vidět na první pohled. Pravé významy slov a činů nebývají hned patrné.

Ovšem, schválně se skrývají nekalosti. Jaký smysl by mělo skrývat pravdu? To by byl protimluv – pravda je (alespoň v řečtině) to, co je odkryto.

Zdá se, že podle evangelií se pravá tvář Kristova v běžném životě skrývá. Odhaluje se jen ve výjimečném okamžiku. Ale nic nekalého na tom není. Snad se tím spíš vyjadřuje, že je Boží, svatá je ta tvář, a proto není snadno viditelná. Vidíme totiž jen to, co dokážeme vidět – obraz si vytváříme podle svých zkušeností, představ i předsudků. A často povrchně. I o druhých lidech, natož o Bohu. Nebo se tím chce říci – že spatřit tyhle Boží věci není nasnadě, musíš ujít nějakou cestu, vystoupat na vysokou horu. (?)

Ale není to nápad a výsledek hledání a usilování učedníků – Ježíš je tam vzal. Ježíšova iniciativa, jeho záměr. Proč? A proč právě teď? Ježíš před tím mluví o následování: „Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde...“ Myslím, že na učedníky z těchto slov dolehla pořádná tíha. A možná otázky: co, kam, proč a jaký to má celé smysl? Máme se touto cestou vydat? Vzít vážně toho chlapa, co nám tady povídá takové podivnosti?

A z téhle tíhy, z jejich rozpaků a otázek je Ježíš vyvede. Vlastně – nevezme s sebou všechny, kterým to říkal a kteří si kladou otázky. Jen některé vezme s sebou. Jen některým a jen na chvíli bude dán dar nahlédnout dál a hlouběji. Jen některým a jen na chvíli je dán jakoby pohled do zákulisí, průhled do věčnosti, do nebes, do jiného světa a do jiného času (Božího), a přece k pravé podstatě toho, v čem žijí. Jak k tomu ti ostatní přijdou? A ještě ke všemu ti, kdo tohle vidění dostanou, o tom nebudou vykládat. Aspoň zatím. Nevím, proč to Ježíš udělal a co to znamenalo pro tým jeho učedníků. Nevnesl mezi ně žárlivost? Nic takového však nečteme. Možná však vůbec nejde o učedníky, ale o nás, posluchače a čtenáře evangelia. Takže my se teď dozvídáme něco mimořádného, ale přitom máme být opatrní, abychom hned vítězoslavně nejásali. Protože je ještě dlouhá cesta před námi. Je to vhled do jiného času, který teprve přijde. Jako když nahlédneme pod pokličku, vidíme, co se vaří, ale hotové to ještě není, neolizujme se.

Tak tedy – je tu popsáno vidění, které je pohledem k podstatě. Co učedníci vidí? Ježíš je proměněn, je oděn v zářivě bílý šat. Podobá se Synu člověka z proroctví Danielova, tomu Božímu vyslanci, podobá se možná Ježíšovi, jaký bude po vzkříšení. A zjevují se Mojžíš a Eliáš a rozmlouvají s Ježíšem. Mojžíš a Eliáš, ti dva za svého života pobývali na horách, ti dva nemají hrob, a o závěru jejich života se vyprávějí zvláštní příběhy – Mojžíše pohřbil Hospodin sám a Eliáše si vzal přímo k sobě do nebe. Mojžíš a Eliáš, dva výjimeční Hospodinovi služebníci, za života i ve smrti Bohu blízko. Ježíš je tedy nejspíš také u Boha. Ti tři tvoří společenství, rozmlouvají spolu. Je to něco jako rabínský rozhovor, debata nad výkladem Tóry (Zákona) a hledání aktuálního Slova Božího po způsobu proroků. Rozmlouvají o cestě, doslova o exodu, o vyjití do svobody, o exodu, který má Ježíš dokonat, naplnit

v Jeruzalémě. Mojžíš a Eliáš, jejich slova, jejich příběhy jsou učedníkům známé, jsou to slova osvědčená, spolehlivá, pravdivá. Jestliže ti dva rozmlouvají s Ježíšem a berou ho vážně, je to nejlepší doporučení pro Ježíše. Očím učedníků se jeví, že Ježíš je v souladu se starozákonními autoritami. Dříve o tom mohli pochybovat, vždyť Ježíš tolikrát provokoval – svým přístupem k sobotě, k čistému a nečistému, k pohanům... Možná s ním Mojžíš a Eliáš taky polemizují, ale se vším respektem!

Je to zvláštní, úžasné vidění. Ale jsou přece jen na vysoké hoře. Možná blíže Bohu, ale (jak už to bývá) taky blíže pokušení. Petr jim tam chce postavit stany. Možná stánky, jako byl ten stánek úmluvy při putování na poušti, v němž přechovávali desky smlouvy. Stany pro autority, ale vlastně myslí na sebe. Je nám tu dobře, co kdybychom tady zůstali? Nabízí se to. Ale přední z učedníků neví, co říká. Je dobře, že jsme zde, ale nejsme tu proto, abychom tu zůstávali. Tahle chvíle není určena ke konzervaci. Ježíš není další kamennou deskou ani dalším pergamenem, který se přidá do sbírky pečlivě oprašovaných svatých spisů (jako ta neošoupaná, nečtená Bible na čestném místě doma v knihovničce). Ježíš je chrám Boží, ne rukama udělaný, Ježíš je živá Boží přítomnost, ten, který je na cestě, ten, který živě promlouvá, promlouvá do života, vede k životu („kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe“ – ta slova neodvolal, nezrušil). Jeho vzkříšení nebude návratem do (starého) života, ale vstupem do nového, věčného...

Dar vidění je dán jen některým a jen na chvíli. A dál se nedostaneme – učedníky zahalí oblak, který ukazuje na přítomnost svatého Hospodina, ale zároveň ho skrývá, neboť nejsme sto, Boha pojmout žádnými svými smysly. A od vidění přejde Bůh ke slovu: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ A už je tam zase Ježíš sám, zřejmě proměněný zpět, zase tak všední, obyčejný. (Chtělo by se říci s prorokem: „Nebylo na něm nic, proč bychom ho žádostivi byli...“). Někdy to tak vypadá, že Bible je dost úsporná. Stačí málo. Stačí chvíle. Stačí okamžik. Stačí víra jako zrnko hořčičné. Stačí krátký pohled – ale ovšem slovo, slovo budou poslouchat, slovo si mohou opakovat, připomínat, slovo s nimi zůstává a půjde dál.

K čemu to všechno bylo? Půjde se jim lépe? Posílila se jejich víra?

Na tu horu prý vystoupali po týdnu od té chvíle, co učedník Petr poprvé označil Ježíše za Mesiáše, Krista. Sedmého dne vyšli nahoru. Nekoná se sedmého dne bohoslužba? Což nejsou naše bohoslužby vykročením do nebeského prostoru (máme ho tu tím modrým obloukem naznačený)? Což nejsou bohoslužby pozváním spatřit ve sváteční záři to podstatné, běžnému zraku skryté? Ježíše jako Syna člověka, jako Krista, Mesiáše, Božího člověka, Božího Syna? Toho, kterého stojí za to poslouchat? Nahlížíme za oponu, tak trochu mimo čas?

Nejsme tu však od toho, abychom tady zůstávali. Mojžíš od hořícího keře, kde se setkal se svatým Hospodinem, odešel do Egypta, aby se střetl s faraonem a vyvedl Boží lid z otroctví. Eliáš z hory Choréb, kde k němu Hospodin promluvil, se vrátil do damašské pouště, aby dokončil své prorocké poslání. Pravé významy nejsou běžně vidět. Dar vidění očima víry však neslouží k ukojení zvědavosti, nýbrž jako posila na cestu. Jděte v pokoji! Jděte v odvaze Ducha svatého! V zářivé síle Ducha Kristova.

Pane, posilni naše kroky. Amen.

Píseň 434 (6-8) *Osvěť naše rozumnosti*

Ohlášky, Sbírka

Píseň (Svítá) 143 *Kde, Pane jsi*

Přímluvná modlitba: Pane, prosíme za ty, kdo vidí jen nížiny, propasti, jámy, jen samé překážky a obtíže, kdo chodí se skloněnou hlavou, bez výhledu. Prosíme za ty, kdo nemají nikoho, kdo by je vzal s sebou, pozvedl, podpořil. Prosíme za ty, kdo jsou nehybně a spokojeně usazeni ve svém poznání, ve své víře a už nic neřeší a po ničem netouží. Prosíme za ty, kdo jsou na cestách z míst hrůzy a ohrožení do neznáma, jdou vystaveni pochybnostem a útrapám, odkázáni na milosrdenství a pomoc druhých. + Otče náš

Poslání: Žd 12,1-3.12-13

Požehnání

Píseň 177 *Nuž Bohu děkujme*